



Pacifisme  
Militemærktelse  
Civilulydighed  
Ikkevold  
Freds- og  
Konfliktløsning



**Så skal Danmark i bombekrig for 6. gang .....2**  
*Først Jugoslavien, så Afghanistan, der på Irak igen og igen, så Libyen - og nu mod Syrien.*

**Missilskjoldets fantomsikkerhed .....5**  
*NATO's aggressive udenrigspolitik medfører en oprustningsspiral af svar og gensvar.*

**Tribunalforeningen om Danmarks krige.....6**  
*Irakkommissionen blev nedlagt - nu vokser et folkeligt tribunal frem i dets sted.*

**Fra en tid med 'berufsverbot' mod militærkritik .....6**  
*Karl Otto Meyer fik forbud mod at arbejde som lærer efter for fredelige ord.*

**Fin ny grundbog for international konfliktløsning ....7**  
*Konflikter er et livsvilkår, men fred må både være målet og vejen igennem dem.*

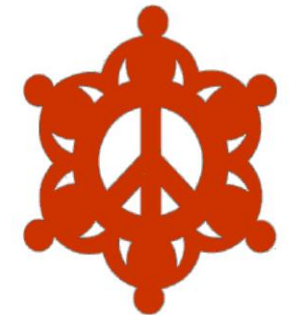
**FN og ansvaret for at beskytte civile.....7**  
*En god FN-idé om pligt til forebygge, handle og genopbygge endte med planløse bomber.*

**Dødens købmænd i Industriens Hus .....9**  
*Toppen af den internationale krigsindustri mødte modstand mod våbenproduktion.*

**En kulturbærende fred.....10**  
*Det bliver et skønt langt sejt træk at opbygge den nødvendige fredsstruktur.*

**Fredsministerium tar til Bornholm i en hel uge .....11**  
*Både før og under Folkemødet mødes fredsaktivister til opvarmning af hjerner og hjerter.*

*... samt meget andet godt og fredeligt.*



**Kom med til  
Aldrig Mere Krigs  
Årsmøde 29-30. april  
og til fredsfestival  
i Ulfborg**

**2016 PEACE  
CONFERENCE  
STOP WARS  
NOT REFUGEES!**

## SÅ SKAL DANMARK I BOMBKRIG FOR 6. GANG SIDEN 1999

Af Jan Øberg

Først var der Jugoslavien – to nætter i 1999, så Afghanistan, der på Irak 2003-2007 og fra 2014; så pulveriseringen af Libyen langt uden for FN's Sikkerhedsråds mandat og nu skal dette udvides til Syrien.

I ingen af disse konflikter har Danmark, der praler af en aktiv udenrigspolitik, taget konstruktive initiativer af den type, der er brug for – mægling, høring, forhandlinger, storstilet humanitær bistand, voldsforebyggelse, forsoning eller præsenteret nogen form for nytænkning, fredsplaner eller lignende.

I intet tilfælde har Danmark argumenteret for en stor international fredsbevarende tilstedeværelse, fx FN og / eller regionale organisationer med overvejende civile elementer. Og i intet tilfælde har Danmark turdet kritisere USA udenrigspolitik med selv de mildeste ord.

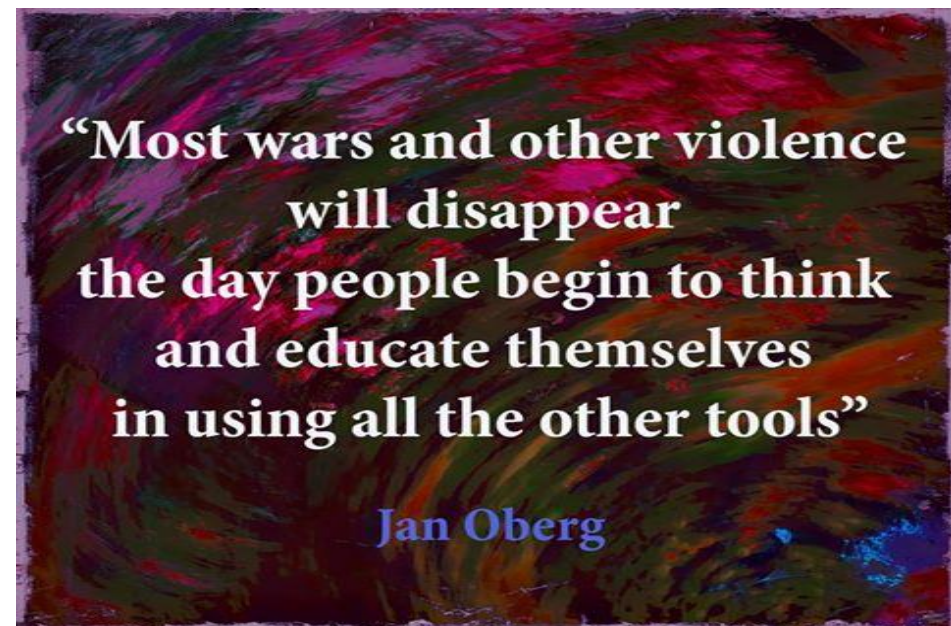
Den vigtigste beslutning enhver regering kan tage, er at gå i krig. Men den slags er nu rutine i HC Andersens alt andet end idylliske slyngelstat. Statsminister Lars Løkke Rasmussens *argumentation* for et angreb på Syrien nu er den samme gamle pseudo-humanisme: Danmark skal bekæmpe ISIL hårdt som ”*skruppelløst terroriserer og dræber uskyldige mænd, kvinder og børn*”. ”*Vi må aldrig opgive kampen for fred og frihed*”, men tage ”*medansvar i verden*”.

Hvis han ikke er klar over, at en kvart million i Syrien allerede er døde, og at hans danske bomber og specialstyrker vil føje til drabene, er han udelig til sin stilling. Læg dertil, at Lars Løkke Rasmussen i oktober sidste år erklærede, at han ikke havde *fantasi* til at forestille sig danske støvler på jorden.

Gør Danmark noget andet end at bidrage til at alt bliver værre? Sådan som den er blevet udkæmpet skaber krigen mod terroreren kun mere terror. I 1999-2000 blev 1100 mennesker på kloden påvirket af terrorhandlinger – cirka 400 døde og 700 blev såret, i følge amerikanske kilder. I dag koster krigen mod terror per år 32.000 menneskeliv, i følge [Global Terrorism Index](#).

På den faktuelle baggrund må man vel kunne sige at denne krig, som Danmark nu igen på amerikansk anmodning skal deltage i, er den moderne histories dumme. Den har gjort det problem, den officielt skulle reducere cirka 80 gange større. På sine egne præmisser har samtlige krige, Danmark har været ud at bombe i, være brillante fiaskoer. Partiet Venstre må, sammen med Socialdemokratiet, bære hoveddelen af ansvaret for at Danmark i dag kan betegnes som en *rogue state* – en bølgestat. Og støtte til alt hvad USA gør? I en tid hvor den amerikanske lederstilling i verden er på manifest nedtur?

Hvad med at se ud i verden og skabe en ny udenrigs- og forsvarspolitik til tiden efter det amerikanske imperiums afvikling (og dermed NATOs opløsning). Nej, så langt tænker man ikke i ministerierne, og så frit kan man ikke tænke. Kyndige analytikere som [Daniel Ellsberg](#) og andre siger, at ISIL aldrig vil kunne bekæmpes fra luften og at USA med al sandsynlighed vil indsætte landtropper – og går et nyt Vietnam i møde. En dansk bombeindsats i Syrien kan kun gøre ondt værre.



Også fordi ingen i Danmark tænker på andre typer af indsatser, herunder mægling, en FN-mission eller civil fredsskabelse med civilsamfundet i Syrien.

Det er bomber, bomber, bomber – og det vil lede til:

- flere flygtninge,
- mer død og smerte for de uskyldige,
- mere had mod Vesten generelt,
- endnu mere terrorisme og
- et endnu mere negativt billede af Danmark ude i verden.

Er det mon helt umuligt for dansk beslutningstagere, deres embedsmænd og rådgivere, at lære af den lange historie om Vesten i Mellemøsten og de sidste 15 års samtidshistorie? Sandsynligvis.

”Gruppetænkningen” og den omstændighed, at der ikke i de kredse findes nogen, der kan stille bare ét grundlæggende spørgsmål: Hvorfor skal Danmark egentlig bombe i Syrien – hvad skal det vær godt for? – forhindrer selvstændig dansk politik og en næsten bevidstløs lydighed i forhold til USA.

Men nogle enkeltindivider, også folketingsmedlemmer, måtte vel kunne stoppe op og prøve at tænke og føle. Der kommer et tidspunkt, hvor man smerteligt må erkende, at ens egne folkevalgte politikere er skadelige for staten og samfundet, og bevidst reducerer sikkerheden for deres borgere for at behage udenlandske interesser. Og – desværre – det går op for mennesker over hele verden, at Danmark moralske omdømme nu er endnu mindre end sin lille plet på kloden.

*Fra [blog.Transnational.org/2016/03/denmark-to-attack-in-syria-too](http://blog.Transnational.org/2016/03/denmark-to-attack-in-syria-too) og [JanOberg.me/2016/03/03/bombelandet-danmark](http://JanOberg.me/2016/03/03/bombelandet-danmark)*



### SIG NEJ TIL ENDNU EN ULOVLIG KRIG!

*Af Århus mod Krig og Terror*

1. april førstebehandlede Folketinget et beslutningsforslag om at sende danske F16-fly og specialtropper i krig i Syrien. Det sker på opfordring fra USA, men uden en invitation fra den syriske regering. Derfor vil dette efter folkeretten være at betragte som en ulovlig angrebskrig. Den officielle begrundelse er, at krigen mod ISIL skal forstærkes af humanitære grunde. Her bør vi kaste et blik på de tidligere krige i Afghanistan, Irak og Libyen, som Danmark har deltaget i for at 'støtte kvinders rettigheder', 'uskadeliggøre masseødelæggelsesvåben', 'sikre demokrati', 'forhindre folkemord' eller 'bekæmpe terror'.

I alle de krigsramte lande har følgen af krigene været at situationen på alle områder er blevet stærkt forværret. Krigene har efterladt landene i opløsning hvor intet fungerer, og de har skabt grobund for terrorgrupper som ISIL. Millioner af mennesker er nu på flugt. Ingen steder er forholdene forbedret. Hvorfor skal vi med i endnu en krig? Vi må se bag om de pæne og humane forklaringer på de krigsførendes interesser. USA har været hovedkraften bag de seneste 14 års krige og har lige siden 2. Verdenskrig arbejdet på alle fronter for at opnå magt i Mellemøsten – først og fremmest for at sikre sig olien.

Alle midler er taget i brug fra forhandlinger, studehandler, støtte til terrorgrupper, kup og krig. Slutspillet om Syrien nærmer sig. ISIL er svækket – og hvordan tegner fremtiden sig? Skal magten over landet ligge hos en syrisk regering valgt af den syriske befolkning, eller skal den overdrages til vestlige magter? Fx gennem en nyopdeling af landet efter religiøse retningslinjer, hvor USA og dets allierede kan få indflydelse hen over hovedet på den syriske befolkning.

Den danske mission der nu planlægges skal bestå af bombardementer i Syrien, og specialtropper fra Frømandskorpset og Jægerkorpset skal operere i landet med efterretninger og spionage – formentlig i kontakt med den del af terrorgrupperne som Vesten støtter. Den vil ikke være en støtte til syrerne. Udenrigsminister Kristian Jensen udtaler direkte, at målet med missionen i Syrien i sidste ende er at fjerne Assad. Men dette må være et spørgsmål der er op til den syriske befolkning at afgøre. Som danskere har vi ingen interesse i at påtvinge syrerne hvilken rege-

ring de skal have. Og som nation har Danmark eller andre magter ingen ret til at overtræde en suveræn stats grænser uindbudt. Ingen ret til at overtage landets politiske styre eller nyopdele landet – hverken gennem militær magt eller andre tiltag. Krigen, borgerkrigen og terroren er påført af kræfter udefra, og det bedste skridt frem mod fred i Syrien vil være at stoppe indblandingen, ikke at starte en ny dansk krig, der udelukkende vil optrappe konflikten.

Vi må sige nej til at optrappe situationen og nej til trusler og optræpning fra USA, Tyrkiet og Saudi-Arabien. Vi må tage imod krigsflygtninge, der flygter fra ragnarok og hjælpe med nødhjælp og hospitaler. Støtten til ISIL må stoppes, og det samme gælder købet af olie fra ISIL. Lad syrerne selv styre bekæmpelsen af ISIL – de har ikke bedt om Danmarks hjælp. Krig i Syrien vil stride mod folkeretten og være en ulovlig krig. Ingen tropper eller fly til Syrien!

*Århus mod Krig og Terror*

### KRIG ER FORKERT – UANSET JURA OG FOLKERET

*Af Tom Vilmer Paamand*

*Yderligere danske militære bidrag til støtte for indsatsen mod ISIL i Irak og Syrien* – lyder nyeste [forslag](#) til at sende dansk militær på langfart mod andre lande. I begrundelsen læner regeringen sig op ad FN's resolution 2249, om at *ISIL udgør en global trussel uden fortilfælde for alle regioner og medlemsstater, også dem som ligger langt fra konfliktzonerne*.

For første gang er disse resolutioner blevet oversat til dansk inden Folketingets behandling af sagen. Trods retorikken i de udvalgte resolutioner, ser der ikke ud til at være et klart [FN-mandat](#) til støtte for denne krig. Bizart nok sker Ruslands fortsatte bombninger i Syrien mere folkeretsligt korrekt, da russerne har en aftale med præsident Assad om dem.

Problemet bliver også at finde de rigtige samarbejdspartnere. I Syrien har USAs forskellige regeringsorganer valgt hver sine egne, og da grupperne ikke nødvendigvis selv er allierede, bruger de USA-træning og våben til ihærdigt at [bekæmpe](#) hinanden. Våbentransporter og nedkastninger har det med at havne i de forkerte hænder, ikke kun hos konkurrerende militser, men også hos al-Qaeda og ISIL.

For pacifister er spørgsmålet om folkeret og støtten til militser mest til teoretiske diskussioner. Uanset om hele FN med Sikkerhedsrådet i front stod samlet bag med klangfulde resolutioner – så ønsker vi ikke krig. FN og dets medlemslande bør følge FN-pagtens krav, der også står som NATOs officielle [formål](#), nemlig at *bilægge mellemfolkelige tvistigheder ved fredelige midler*.

Dette er da også omkvædet i den fremlagte resolution 2254, om at *den eneste holdbare løsning på den aktuelle krise i Syrien er via en inklusiv og syrisk ledet politisk proces med frie og retfærdige valg*. Resolutionen kræver derfor en *landsdækkende våbenhvile*, hvilket Danmark altså bevidst modarbejder ved selv at sende styrker i kamp dernede. Afstemningen er den 19. april – brok jer i tide!

*AMK støtter op bag demonstrationerne mod krigen - se vores hjemmeside.*





### USA-BOMBEPILOTER BRUGER ISILs NARKO

Overskrifter som ”ISIL pumper sine krigere fulde af Hitler-stof” er flotte **eksempler** på en unødvendig ekstra dæmonisering samt en kejtet forklaringsmodel. Historien går på, at ISIL bruger det samme narkotika, som Adolf **Hitler** gav sine soldater. I begge tilfælde bliver det jo så langt mere forståeligt, hvordan almindelige mennesker som brutale krigere kan udføre rædselsgerninger – men påstanden er ikke  **troværdig**, selv om den ofte **bakkes** op med statistikker, kemiske formler og troværdigt lydende fabriksnavne.

Grundlæggende drejer det sig om amfetamin-produkter, der ikke i sig selv kan få folk til at føle sig som **usårlige** overmennesker, og hvad der ellers fortælles om. Militære kemikere leder fortsat ihærdigt efter lige den rette formel, der kan skabe supersoldater – eller i det mindste få folk til at kæmpe både effektivt og modigt. Ind til nu er der trods mange og ret fantasifulde historier ingen tegn på, at deres piller kan mere end at holde folk vågne lidt længere. Sideeffekterne ved ikke at få sovet kan så være forhastede og forkerte beslutninger, udført i en halvdøsig tilstand – men dette kræver ikke nødvendigvis piller, men kan lige så godt være resultatet af fx for streng militær disciplin.

USAs flyvevåben, der pt bomber ISIL i Irak og Syrien, uddeler som fast praksis amfetamin og lignende til piloter, der skal på krævende missioner. Som så må bruge sovemedicin, når de kommer hjem igen – i en endeløs løkke af **uppers** og **downers**. Denne metode har været ændret løbende, da den giver anledning til debat, ikke mindst når de overtrætte soldaters missioner går grueligt **galt**. I nyeste udgave pointeres, at det er ”frivilligt” om piloterne vil tage deres piller – der altså indeholder helt samme narkotika, som en del af ISIL åbenbart tripper på. **Tom**

### BERLINGSKE TILSVINDE PACIFIST

Historien er 80 år gammel, da den tyske pacifist og journalist Carl von **Ossietsky** var udset til at få Nobels fredspris, mens han sad i KZ-lejr. Herhjemme forsøgte Weekendavisen, der dengang hed Berlingske Aftenavis, med meget beskidte kneb at forhindre dette, genfortæller avisen nu langt om længe selv.

Nobelkomiteen var selv stærkt i **tvivl**, og havde i 1935 nedstemt Ossietsky. Den mente ikke at Ossietskys indsats for at afsløre, at Tyskland oprustedede i strid med Versailles-traktaten, var nok til en fredspris. Undervejs forlod norske parlamentarikere komiteen, så den norske stat ikke kom i direkte konflikt med tyskerne.

Tyskland pressede hårdt på, og sørgede for at der dukkede flere modstridende artikler op i pressen, samt arrangerede konferencen ”*Internationale Arbeitsgemeinschaft der Nationalisten*” i Nobelinstitutets egne lokaler i Oslo.

Berlingske Aftenavis bragte nu et stort opsat ”interview” med Ossietsky, der blev citeret for at have det så godt under Hitler, at han nu helt fraskrev sig pacifismen, var blevet nazist og lígefrem heilede til afsked. Meningen med absurditeten var naturligvis, at Nobelkomiteen ikke kunne give Fredsprisen til den nu ”erklærede nazist” Ossietsky.

Komiteen fandt dog hurtigt ud af, at Berlingskes interview var rent opspind, og gav ham alligevel prisen i 1936. Ossietsky kunne ikke selv modtage prisen, da han fortsat var i sikkerhedspoliets varetægt, og døde to år efter af sygdom fra sit ophold i kz-lejren. Dette var første gang, at Nobelkomiteen  **gav** fredsprisen til en fredsaktivist i et diktatur. **Tom**

### BANDBULLE MOD SLØVE REDAKTØRER FRA CARSTEN JENSEN

Danmark støtter en kriminel regering i Afghanistan, der er lige så slem som hvis Hells Angels fik regeringsmagten i Danmark. Det mener forfatteren Carsten Jensen, der er aktuel med krigsromanen ’Den Første Sten’, der netop handler om Afghanistan. Han blev interviewet i **Radio 24syv**, hvor han bestemt ikke lægger fingrene imellem:

”Når jeg har læst de engelske aviser om krigen i Afghanistan og hvordan det gik, og kom hjem til Danmark, så var det som at komme fra et demokrati til et kommunistisk Østland. Så kom jeg hjem til propagandistisk patriotisk ævl, og skammede mig over mit eget lands presse”

”Der er gode danske journalister, men der er mange rigtig dårlige danske redaktører og chefredaktører, og de har ikke levet op til deres forpligtelser i et demokrati. De har været patriotiske, de har købt forsvarrets usandheder og ukritisk videregivet dem, og de har ikke satset på kritisk undersøgende journalistik.”

”Vi har allieret os med alle de mest kriminelle elementer i det afghanske samfund. Det svarer til at en eller anden invasionshær kom til Danmark for at frelse os fra et religiøst diktatur, og at de så allierede sig med Hells Angels, med HAs præsident til statsminister og hans håndgangne mænd som borgmestre, og kaldte det et afgørende skridt frem mod demokrati.” **Tom**

**MISSILSKJOLDETS FANTOMSIKKERHED**

Af Arne Hansen

Under den kolde krig arbejdede Sveriges navnkundige statsminister Olof Palme på at skabe en fælles sikkerhed for alle, såvel venner som mulige fjender. Palme forstod at sikkerhed i sin natur var udelelig. Hvis en alliancepart ensidigt ville øgede sin sikkerhed gennem opbygning af militær kapacitet, så måtte en anden alliance uvægerligt opleve sin sikkerhed som forringet, og føle sig nødsaget til at svare igen ved at følge trop med en oprustningsspiral af svar og gensvar til følge. Hvis fx Warszawapagten med Sovjetunionen i spidsen kun tænkte på at øge egen sikkerhed overfor forestillede angreb fra forestillede fjender, som fx NATO, igennem en ensidig militæropbygning, så ville det blot medføre at NATO-landene kunne føle sig mere usikre. Og omvendt på samme måde.

Aktuelt må således Rusland stille sig selv spørgsmålet om, hvilke interesser NATOs planlagte oprustning med et missilskjold med usårlighed til følge, så mon skal tjene? At bruge ressourcer på opbygning og vedligehold af et effektivt missilskjold måtte jo betyde at NATO-landene var usikre på Ruslands fredelige hensigter og faktisk bange for at blive truet med og måske angrebet af Rusland med atomvåben. Men ledelsen i Rusland ved jo, at NATO-landet USA til enhver tid kan svare igen på et militært angreb og smadre Rusland med et angreb med atomvåben – og mht. konventionelt militær så ved russerne, at NATO-landene har investeret for det tidobbelte af Rusland, så hvorfor vil NATO så bruge ressourcer på at opbygge et missilskjold, som ifølge al politisk og militær fornuft må ses som sikkerhedsmæssigt formålsløst og penge ud af lommen?

Den ansvarlige ledelse i Rusland må så blive nødt til at spørge, hvad så mon formålet kan være? Og dette vel ikke mindst set i lyset af at NATO siden murens fald har ekspanderet mod øst – stadig tættere på det minimerede Ruslands grænser? Derfor – russisk fjendebillede af os eller ej – kan vi fortænke russere i at spørge hverandre, om virkelig NATO med USA i spidsen, snart siddende i sikkert ly bag missilskjoldet, kan tænkes at ville bruge denne nye usårlighed i aggressivt øjemed? Det kunne fx være til næsten omkostningsfrit, at føre en mere aggressiv nationalistisk udenrigspolitik og om nødvendigt true Rusland og alverden til at makke ret, næste gang der kommer uoverensstemmelser om ressourcer og geopolitik? Ja kan vi – med tanke på måske, at se især Donald Trump som USAs næste præsident – fortænke russerne i at føle sig ekstremt usikre på, hvad USA-regimet med dets militær-industrielle-medie-akademiske kompleks, så kan hitte på?

På den baggrund må endog USAs atomvåben opleves som en mulig trussel? Og hvad gør en panisk russisk ledelse så for at beskytte sin befolkning? Forhåbentlig vil russerne henvise til Olof Palmes tanke om den fælles sikkerhed, og så må vi støtte det. Men vi må hellere tage sagen i vores egen hånd og straks stoppe op-



bygningen af missilskjoldet, og i stedet sætte gang i tillidsskabende foranstaltninger, som led i opbygningen af samarbejde om fælles sikkerhed.

Gorbatsjov sagde efter afslutningen på den kolde krig, at det var den brede fredsbevægelse i Vesten, der havde givet ham tillid til at det var muligt at stoppe den daværende dødsensfarlige atomvåbenkaprustning.

**NOBELS LITTERATURPRIS BLEV EN FREDSPRIS**

Forfatteren Svetlana Aleksijevitj fra Hviderusland modtog Nobels Litteraturpris, for ”*hennes mångstämmiga verk, ett monument över lidande och mod i vår tid*”. Hendes senest oversatte bog på dansk hedder ”Krigen har ikke et kvindeligt ansigt”, og består af pluk fra interviews hun har lavet med Sovjets kvinder, der deltog aktivt i Anden Verdenskrig. I sin lange [takketal](#) fortalte hun at:

”*Jeg skriver en bog om krigen – Hvorfor om krigen? Fordi vi er krigsmennesker – enten har vi været i krig, eller også har vi forberedt os på krig. Hvis man kigger efter, så tænker vi alle sammen krigsagtigt. Hjemme, og når vi er ude. Derfor er et menneskeliv så lidt værd hos os. Alting er, ligesom i krig.*”

”*Dette var en krig, som jeg ikke kendte. Kvindernes krig. Den handlede ikke om helte. Ikke om, hvordan nogle mennesker helt modigt slog andre mennesker ihjel. Jeg kan huske en af kvindernes klage: 'Jeg gik hen over engen efter slaget. Og der lå de – alle sammen så unge og så smukke. De lå og kiggede op i himlen. Jeg havde ondt af både vores egne og de andre.' Det var dette 'både vores egne og de andre', der sagde mig, hvad min bog skulle handle om. Om at krig – det er drab.*”

”*Kvinderne taler aller mest om hvordan alting forvandles til ingenting i krig. Både mennesket og den menneskelige tid. Ja, de bad selv om at komme til fronten, da de var 17-18 år, men de ønskede ikke at slå ihjel. Men de var parate til at dø for fædrelandet. Og de var også parate til at dø for Stalin – det kan man ikke slette fra ordenes historie. I to år kunne bogen ikke udgives. 'Efter Deres bog er der jo ingen, der vil gå i krig længere', blev jeg belært af en censor.*”

**CHOMSKY OM TERROR**

Hvordan skal vestlige ledere reagere på terror? Den kendte professor Noam Chomsky [svarede](#): ”*Hvis du ønsker at afslutte terroren, bør det første spørgsmål være: Hvorfor fandt den sted, hvad var de umiddelbare årsager. Og hvad var de dybere rødder. Så skal du prøve at løse dem. De eneste oplysninger vi har, er forklaringen fra ISIL om at 'hvis du bomber os, vi vil angribe dig'.*”

”*Men hvad startede det? Der er invasionen af Irak, Assads brutale regime, waha-biseringen af sunni-islam og så videre. Hvis muligheden for yderligere angreb skal reduceres, er det disse grundlæggende årsager, der skal findes løsninger på.*”

”*Men hvis du ønsker flere angreb, er vejen præcis den som Frankrigs præsident Hollande fremlagde: Lad os bombe mere, lad os ødelægge ISIL ved militær magt. Det er sandsynligvis umuligt – og hvis det skete er der stor risiko for, at det vil bringe noget værre op. Fordi rødderne til problemet ikke er behandlet.*”





### TRIBUNALFORENINGEN OM DANMARKS KRIGE

Irak-Afghanistan Kommissionen blev nedlagt – nu skaber vi i stedet et folkeligt tribunal, der skal undersøge Danmarks krige i Irak og Afghanistan. Tribunalet vil komme til at bestå af uafhængige specialister og det vil stille spørgsmålene:

- Har den danske regering indledt en ulovlig angrebskrig i forhold til international og national lovgivning?
- Har den danske regering overtrådt krigens love i Irak og Afghanistan?
- Er der ministre, embedsfolk, officerer, soldater eller andre, der kan stilles til ansvar?

Tribunalet vil arbejde med undersøgelser, vidneudsagn mm. Og efterfølgende drage sine konklusioner af disse. Det tilrettelægger selv suverænt sine undersøgelser, mens det er foreningens opgave at sikre, at det kan ske – ikke mindst økonomisk. Det er også foreningens opgave at oplyse om tribunalet og bidrage med resultater herfra til debatten om dansk krigsdeltagelse. Tribunalforeningen blev stiftet 30. januar 2016 og regner med at kunne afslutte sit arbejde foråret 2018.

Vil du støtte dette arbejde – så meld dig ind i Tribunalforeningen. En stærk forening vil skabe den bedste basis for at lykkes med tribunalets formål – at få sandheden frem om Danmarks krige. [Følg Tribunalforeningen på Facebook](#)

### FREM OG TILBAGE OM STATSIG UNDERSØGELSE AF KRIGENE

Mens Tribunalforeningen fastholder presset for en genstarte Irak- og Afghanistankommission i en folkelig version, opstod der et muligt flertal i Folketinget, der i det mindste kunne tvinge regeringen til at offentliggøre alle kommissionens dokumenter. Eller rettere den uklassificerede del af dem. Eller måske kun en liste over de uklassificerede dele – lød det fra Liberal Alliance, der selv var med til at nedlægge kommissionen.

Udspillet var ikke særlig konkret, men nok til at justitsminister Søren Pind nu mente, at ”Det ville være rart at få blotlagt, hvad der egentlig er sket, siden Danmark blev en krigsførende nation”. Ikke som i den nedlagte undersøgelse, der havde ”en ubehagelig karakter af personforfølgelse”, men mere som en historisk undersøgelse helt uden afhøringer. Siden har historikere skændtes om dette, og den mulige udgang er fortsat helt uvis – men Tribunalforeningen arbejder videre.

Tom

### FRA EN TID MED **Berufsverbot** MOD MILITÆRKRIK

7. februar døde Karl Otto Meyer, der var en kendt mand fra det danske mindretal i Sydslesvig. Han var uddannet lærer og sad som politiker 25 år i delstaten Slesvig-Holstens parlament, men blev også chefredaktør for Flensborg Avis.

Begge steder stod han frem som fredsaktivist, atomkraftmodstander og EU-skeptiker, hvilket som yngre betød at han fik statsligt forbud mod at arbejde som lærer. Sådanne *berufsverbot* (ansættelsesforbud) er i Tyskland forbud mod ansættelse i offentlige stillinger af personer, som er mistænkt for en ”forfatningsfjendtlig” indstilling. Forordningen hedder officielt *Radikalenerlass*, altså ekstremistforordningen, og blev indført i det daværende Vesttyskland i 1972.

Meyer mistede sin stilling som skoleleder og fik forbud mod at undervise, da han offentligt i Sønderborg 1952 havde kritiseret vesttyske planer for genoprustning. Meyer mente også, at dansksindede sydslesvigere skulle nægte tysk militærtjeneste, da der fortsat var problemer med dette mindretals mulighed for at få dansk skoleundervisning og politisk indflydelse på landspolitikken.

Delstatens kulturminister erklærede, at sådanne holdninger stred mod den loyalitetspligt over for staten, som kræves af offentligt ansatte, og fik Meyer fyret. Forbuddet betød at han stod uden arbejde og indtægt, men han kæmpede videre mod forbuddet ved domstolene – og vandt efter to års sit job tilbage.

Fyringen af Meyer gjorde ham kendt, for gennem årene blev officielt kun 328 vesttyskere ramt på samme vis. Selv om retspolitiske organisationer anslår tallet til op mod 1250, er formålet med forordningen primært at skræmme til passivitet og lydighed, og flere millioner tyskere er blevet undersøgt. At gøre dette kræver omfattende overvågning og enorme arkiver hos sikkerhedstjenesterne.

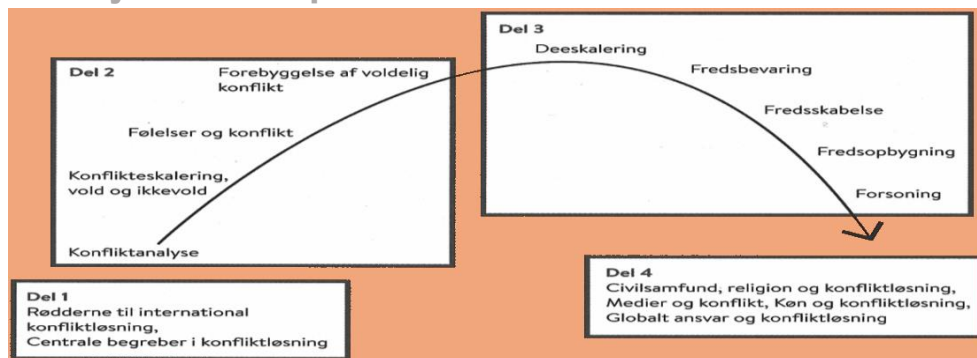
Siden 2003 er dog kun en enkelt lærer blevet nægtet statslig ansættelse, da han havde deltaget i demonstrationer mod nazisme og tysk krigsdeltagelse, samt var talsmand for den autonome antikrigsgruppe *Antifaschistischen Initiative*. Han vandt sin genansættelse i 2007. Selvom sjældent brugt er om *truslen* om berufsverbot fortsat en mulighed, da kun to delstater helt har afskaffet ordningen. Tom

### FÆRRE BLIVER DRÆBT I KRIG END NOGENSINDE FØR

På trods af al den ufred, der desværre også præger dette nyhedsbrev, bliver der reelt dræbt færre og færre i krige. Harvard-professor Steven Pinker præsenterede sin forskning om dette i bogen ”*The Better Angels of Our Nature*” i 2011, og fastholder fortsat analysen.

I bogens statistik er krig en voldelig konflikt med mere end 1.000 døde om året, og selv hvis der måles i tiårs-afsnit på tiden efter Anden Verdenskrig, befinder verden sig nu i sin fredeligste periode. Til gengæld er der en stigende mængde mindre oprør, og Pinkers optimisme forholder sig ikke til fx det ufredelige i at leve under *strukturel vold* i et aggressivt samfundssystem, hvor magthaverne har lært at undertrykke med bløde våben uden for mange dødsfald. Tom

[Læs mere på StevenPinker.com](#)



## FIN NY GRUNDBOG FOR INTERNATIONAL KONFLIKTLØSNING

Af Tom Vilmer Paamand

Danmark har fået sin første lærebog om international konfliktløsning, skrevet af danske forskere. Det er glædeligt, men manglen skyldtes at freds- og konfliktforskningen herhjemme stort set blev stoppet i 2002 under Ander Fogh Rasmussens opgør med smagsdommere. De senere år har der dog været fornyet interesse for emnet på danske universiteter, og den nye bog skal være med til at genoplive freds- og konfliktforskning inden for international politik.

Lærebogen er kompetent skrevet af Jørn Boye Nielsen (bestyrelsesformand for Rådet for International Konfliktløsning), Isabel Bramsen (Ph.d. stipendiat hos Centre for Resolution of International Conflicts) og professor Vibeke Vindeløv (professor i konfliktmægling ved Københavns Universitet). Den er overskueligt bygget op først med konfliktløsningens historie og grundbegreber. Dernæst belyses den såkaldte konfliktcirkel systematisk i midterdelen fra konflikt-eskalering over vold til forebyggelse, og så ned ad de-eskaleringstrappen mod fredsskabelse og forsoning. Bogen afsluttes med en gennemgang af relevante temaer som religion, medier, køn og globalt ansvar i forhold til konflikter.

Grundlaget for bogen er en forståelse om at konflikt er et livsvilkår, og at fred både må være målet og vejen igennem dem. Samt at færdighed i konstruktiv konfliktløsning er nødvendig, men ikke opstår af sig selv. Bogen fortæller også om den mulige etablering af en stabil fredskultur på den anden side af konflikten, når fjendebilleder og frygt er overvundet. Om forsoningsprocesser, hvor krænkelser gensidigt anerkendes, og om forholdet mellem tilgivelse og magtforhold. Samt problemet med at vore virkelighedsbilleder forvrides gennem mediernes enøjede vinkling, hvor konflikter overvejende kommenteres af militærpersoner.

Bogen rummer en meget omfattende litteraturliste, men desværre ikke et index til nemme opslag – den elektroniske udgave er dog søgbar. Bogens systematiske opbygning gør den nem at overskue, og dens mange grafer, eksempler og faktabokse hjælper til forståelsen. Den er ikke proppet med fremmedord, og begreberne forklares undervejs. Selv om den primært er skrevet som en lærebog, er den letlæst – på de næste sider kan læses et uddrag til bedømmelse.

*International Konfliktløsning. Samfundslitteratur 2016. 260 sider. 295,-*

## FN OG ANSVARET FOR AT BESKYTTE CIVILE

Af Isabel Bramsen, Jørn Boye Nielsen og Vibeke Vindeløv - fra bogen *International Konfliktløsning*

På baggrund af 1990ernes massakrer talte FN's generalsekretær Kofi Annan (1997-2006) meget stærkt og indtrængende for en ny verdensorden, hvor alt blev gjort for at hindre fortidens ugerninger og sætte kraftigt ind for beskyttelse af civilbefolkningerne. Til en konference i England i 1998 erklærede han således: ”State frontiers ... should no longer be seen as a watertight protection for war criminals or mass murderers”.

I år 2000 sagde Annan i sin Millennium Report til FN's Generalforsamling, uden tvivl henvendt til de lande, som satte deres suverænitet over alt andet: ”... if humanitarian intervention is, indeed, an unacceptable assault on sovereignty, how should we respond to Rwanda, to Srebrenica – to gross and systematic violations of human rights that offend every precept of our common humanity?”. Han kritiserede således den manglende mulighed for at gribe ind med henvisning til staternes ret til national suverænitet. Efter hans opfattelse måtte menneskerettigheder og civilbefolkningens interesser komme i første række.

I 2000 tog den canadiske regering initiativ til en ”International Commission on Intervention and State Sovereignty”. ICISS præsenterede deres rapport i 2001 med titlen ”The Responsibility to Protect” – senere forkortet til R2P. Hovedprincippet er, at suverænitet i sig selv rummer ansvarlighed, hvilket betyder statens ansvarlighed for at beskytte borgerne. Kan staten ikke beskytte borgerne mod grove menneskerettighedskrænkelser, må princippet om ikkeintervention vige for princippet om internationalt ansvar for at beskytte og i sidste ende tillade international intervention. Ansvar for at beskytte (R2P) udmønter sig i tre pligter:

1. Pligten til at forebygge – adressere de underliggende årsager og de menneskelige fejl, der ligger til grund for konflikter.
2. Pligten til at handle.
3. Pligten til at genopbygge – især efter militære interventioner og konflikter.

Ifølge rapporten er forebyggelse den vigtigste dimension. Forebyggelsesmulighederne skal altid være udtømte, før intervention påtænkes. Principperne for militære interventioner er ifølge rapporten:

1. Der skal være den rigtige hensigt. Interventionen må ikke være motiveret af andre intentioner end at standse og forhindre menneskelig lidelse.
2. Det skal være den sidste mulighed. Alle andre løsninger må være afprøvet og forsøgt.
3. Der skal bruges midler efter situationen. Omfanget, varigheden og intensiteten af en planlagt militær intervention skal være holdt på et minimum for at sikre menneskers beskyttelse.
4. Der skal være en rimelig udsigt til at lykkes med at standse eller hindre krænkelserne.

5. FNs Sikkerhedsråd er det bedste og mest velegnede organ til at sikre bemyndigelse til militære interventioner.
6. Lykkes det ikke Sikkerhedsrådet at nå til enighed, skal der indkaldes til en ekstraordinær session i Generalforsamlingen i overensstemmelse med ”Uniting for peace”-proceduren. Det er også en mulighed at undersøge, om regionale organisationer kan påtage sig opgaven.
7. Som en sidste mulighed tales om ”interesserede stater”, der kunne handle i situationen.

I 2005 holdt FN et historisk verdenstopmøde, hvor det største antal statsoverhoveder og statsministre nogensinde deltog. I sluterklæringen, der er et dokument på 38 sider, vies to paragraffer til R2P. I dag er dette dokument det retningsgivende og afgørende i R2P-normen i FN-systemet. I §138-139 siges følgende:

1. En stat har pligt til at beskytte sin befolkning mod folkedrab, krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden og etnisk udrensning. De tre førstnævnte områder dækkes af internationale konventioner, dog ikke etnisk udrensning.
2. Det internationale samfund og FN skal hjælpe stater med at udøve dette ansvar, hvis de ikke selv formår det.
3. Staterne skal hjælpe FN med at etablere en kapacitet til tidlig varsling.
4. Det internationale samfund har et ansvar for gennem FN at bruge diplomatiske, humanitære og andre fredelige midler til at beskytte befolkninger mod de fire områder, der er nævnt i punkt 1.
5. Hvor der er behov for at bruge militære midler, skal beslutningen altid gå gennem Sikkerhedsrådet og være i overensstemmelse med FN-pagten.

Det nye i forhold til ICISS-rapporten er, at alle FNs medlemslande omfattes af topmødeerklæringen, som er nævnt ovenfor. Landene besluttede desuden, hvornår der kan interveneres med belæg i R2P (folkedrab, krigsforbrydelse, etnisk udrensning, forbrydelser mod menneskeheden), og at en militær intervention altid skal besluttes i FNs Sikkerhedsråd i overensstemmelse med FN-pagten og folkeretten.

Definitionen af, hvad R2P omfatter, er udvidet i forhold til ICISS-rapporten, men indskrænket med hensyn til spørgsmålet om, hvordan der kan foretages interventioner, idet dette kun kan ske via FNs Sikkerhedsråd. Det kan diskuteres, hvornår R2P er blevet anvendt første gang. Konflikterne i Kenya 2007-2008 og Elfenbenskysten 2011 bruges sædvanligvis som eksempler på første anvendelse:

### Etnisk uro ved præsidentvalget i Kenya 2007-2008

Kenya var fra december 2007 til januar 2008 plaget af en bølge af etnisk uro i forbindelse med præsidentvalget i december 2007. Mere end 1.000 døde, og 500.000 blev fordrevet. Det lykkedes imidlertid tidligere generalsekretær Kofi Annan at mægle mellem parterne og få en magtdelingsaftale igennem den 28.

februar 2008. Denne proces er blevet kaldt et diplomatisk eksempel på R2P i den ikkevæbnede interventionistiske del af princippet.

### Konflikten ved præsidentvalget i Elfenbenskysten 2010

Elfenbenskysten var i 2011 hjemsted for voldsomme kampe efter præsidentvalget den 28. november 2010, hvor den siddende præsident, Laurent Gbagbo, nægtede at afgive sin magt til den lovligt valgte præsident Alassane Ouattara. FN krævede i en resolution, at Ouattara straks blev indsat og bemyndigede en FN-styrke ”til at bruge alle nødvendige midler” til indsættelse af den valgte præsident. Det lykkedes at få den valgte præsident indsat, og den tidligere præsident Gbagbo fængslet og overført til Den Internationale Straffedomstol.

### Borgerkrigen i Libyen 2011

Borgerkrigen i Libyen var en voldelig opstand i 2011 mod Libyens leder Muammar Gaddafi og hans regime. Regimet brugte brutale midler mod oprørerne, hvilket medførte, at FN til sidst blev involveret. I FNs sikkerhedsrådsresolution 1973 blev der givet bemyndigelse ”... to establish a ban of all flights in the airspace of the Libyan Arab Jamahirirya in order to help protect civilians”.

En række forhold vedrørende vedtagelsen af interventionen i Libyen skal nævnes. Man havde ikke afprøvet de ikkemilitære muligheder, før man satte bombningerne i gang. Det står i FNs bemyndigelse til R2P princippet, at ”... diplomatic, humanitarian and other peaceful means” skal anvendes i forbindelse med løsning af krænkelser af civilbefolkninger, før militære midler anvendes. Det korte tidsrum fra starten af de første demonstrationer i Libyen (15. februar, 2011) til vedtagelsen af FN-resolution 1973 (17. marts 2011) om indgreb over for Libyen vakte forundring i FN-kredse.

Under debatten om resolution 1973 udtalte den indiske FN-repræsentant Manjiv Singh Puri om hastværket i forbindelse med beslutningen: ”... today's resolution was based on very little clear information, including a lack of certainty regarding who was going to enforce the measures. There must be certainty that negative outcomes were not likely before such wide ranging measures were adopted”. Derfor undlod vigtige nationer som Indien, Kina, Tyskland, Brasilien og Rusland i Sikkerhedsrådet at stemme for resolutionen, der dog blev vedtaget af de øvrige ti lande, herunder USA, Frankrig og Storbritannien.

Resolution 1973 gav meget vide rammer for interventionen, idet den bemyndigede ”til at bruge alle nødvendige midler”, dog ikke indsættelse af soldater på jorden. I en analyse fra Ottawa Universitet skriver Alexandra Shirokova: ”... NATO unilaterally redefined the operation as a political battle against Gaddafi”.

Når Rusland og Kina ikke vil give mandat til indgreb i Syrien i dag, er det formentlig begrundet i de negative erfaringer, som de oplevede som en bevidst vestlig plan for regimeændring i Libyen. Dette må FN lide under i dag.



Hans von Sponeck, der har haft en lang karriere i FN, bl.a. som vicegeneralsekretær, siger således meget skarpt om Libyen og R2P: ”*Responsibility to protect, as proposed at the UN Summit 2005, ultimately turned into 'irresponsibility to protect' – Iraq, Libya and Syria are good examples. The dishonest use of responsibility to protect in the case of Libya illustrates why the international R2P distrust has remained so strong*”.

Interventionen i Libyen, der med militære midler (bombninger) ender i en regimeforandring, får fire fatale konsekvenser:

- Et vigtigt FN-princip, R2P, sættes i miskredit i store dele af verden.
- BRIC-landene (Brasilien, Rusland, Indien og Kina) støttede ikke resolutionen, men undlod at stemme. Ruslands mistillid til det, de ser som den vestlig dominerede verdensorden, tog fast form her.
- Stormagtssamarbejdet led et knæk her, som siden ses i det manglende samarbejde i FN, f.eks. om Syrien-konflikten.
- Regimeændringen forårsagede et indre kaos i Libyen, der er endt i en borgerkrigs lignende situation, som verdenssamfundet og Vesten ikke tager sig af.

### Syrien 2011

I den syriske borgerkrig, der har udspillet sig siden 2011, er konflikten også bragt op i FN. Her bruges R2P af vestlige og arabiske, hovedsagelig sunnimuslimske lande, som argument for indgriben. Men de nævnte lande har også ønsket en regimeændring – ”president Assad must go”-kravet. Resultatet er blevet, at FNs Sikkerhedsråd ikke har kunnet blive enige om en resolution til løsning af konflikten. Rusland og Kina, der støtter regimet i Syrien, frygter samme udvikling, som tidligere fandt sted i Libyen.

Der er imidlertid forskelle på den libyske situation før og under Gaddafi og den syriske kontekst. Til forskel fra Libyen er Syrien befolket af et kludetæppe af forskellige etniske grupper. Det syriske styre nyder – i modsætning til Gaddafis regime – en vis støtte hos især de mange minoriteter, der frygter de sunnimuslimske islamiske militser. Heroverfor er oppositionen stærkt splittet, og den moderate opposition svag.

Det førnævnte canadiske studie af R2P konkluderer om konflikterne i Libyen og Syrien: ”*Application of R2Ps language in the context of Libya and Syria once again highlighted how deep humanitarianism has intertwined with politics. References to the protection of civilians and R2P go hand in hand with regime change or encouraging such*”.

R2P er således blevet forbundet med regimeændringer, hvilket har skadet begrebet i en lang række lande, ikke mindst i de nye BRICS-lande, der er på vej frem i det internationale samfund.

*Ovenstående er stærkt forkortet fra bogen ”International konfliktløsning”. Udgivet af Isabel Bramsen, Jørn Boye Nielsen og Vibeke Vindeløv i 2016.*

### DØDENS KØBMÆND I INDUSTRIENS HUS

Toppen af den internationale krigsindustri mødtes i Industriens Hus i februar. På vej ind kunne de dog ikke undgå at se modstandere af nye kampfly og fortsat produktion af krigsmateriel.

Udenfor stod nemlig gruppen *Tid Til Fred – Aktiv Mod Krig* med bannere og argumentation mod krig og krigsindustri. Aktivisten på billedet fra det nystartede firma ”Folkets Våben” forsøgte forgæves at komme med ind på kongressen, og præsenterer sit nyudviklede arsenal af våben til bekæmpelse af krig og ondskab...

Forsvars- og Aerospaceindustrien i Danmark (IFAD), Center for Forsvar, Rumfart og Sikkerhed (CenSec) og Naval Team Denmark afholdt konferencen i Industriens Hus med deltagelse af industriledere, militære ledere og forsvarsordførere. Og seks af de ti største af verdens krigspushere deltog i den danske konference. Krigsindustrien har tjent formuer på produktion og salg af våben, militærudstyr og militær service. Det gør investorerne også, herunder pensionsselskaber og investeringsfonde.

Konferencen ”[Danish Defence Annual Conference](#)” blev med sine 330 højtstående deltagere den hidtil største danske våbenmesse. Her kunne repræsentanter fra forsvarsministeriet og danske politikere diskret mødes med våbenindustrien, og lægge grundlaget for kommende forsvarsforlig og de nye indkøb til forsvaret.

Konferencen er mere statsstøtte til våbenindustrien, da samarbejdspartneren [CenSec](#) er finansieret af den danske stat. Et såkaldt innovationscenter med en lang række militærproducenter som medlemmer. Danske ambassader i Berlin, Moskva, Polen, Paris, Washington og en lang række deltagere fra ministerium og forsvar betaler rejseomkostninger, deltagerbetalinger og arbejdstid for at reklamere for salg af danske våben og militærudstyr.

Selv grænseovervågning og flygtningestrømme er nu en god forretning, og nogen af de største europæiske forsvarsvirksomheder som Airbus, BAE, Finmeccania og Thales tjener tykt på det – og har samtidigt deltaget i fastlæggelsen af EUs overvågningsstrukturer. Også Boeing og Saab tjener på flygtninge og grænseovervågning. Våbenindustrien er en del af problemet, ikke en del af løsningen.

Konferencen samlede militære sværvægttere fra hele verden, samt fra Danmark blandt andre lejesoldat-firmaet Copenhagen Group, Falck Schmidt Defence Systems, Terma og Weibel Scientific.

For 2014 udgjorde verdens samlede [produktion](#) af våben- og militærmateriel mere end 2700 milliarder kroner. Det er en voldsom produktionskapacitet, der i stedet burde udnyttes til gavn for jordens befolkning.



**EN KULTURBÆRENDE FRED**

Af Arne Hansen

Vi vil ha' Fred. Vi vil ha' fred i os selv, med hverandre og i alle lande, ja i hele verden og den skal blive bæredygtig. Vi vil hver især og sammen udvikle fred i os selv og med hinanden, og i vores bærende institutioner. Vi vil sammen udvikle en fredskultur med ligeværdigt samarbejde og inklusiv problemløsning uden at forfalde til brug af psykisk og fysisk vold – og vi vil altså gøre det på såvel par/gruppe-, institutions-, og samfundsniveau, nationalt som mellem verdens stater. Thi fred er fravær af al vold.

Og vi vil derfor også sammen udvikle de tilstrækkelige forudsætninger for fredskulturens holdbarhed gennem at gøre op med den materielle ulighed, strukturelle vold og fordomsfyldte fjendebilleders kulturelle vold; og indse vores fælles egeninteresse i den rettidige omhu for at kunne bevare vores fælles materielle livsgrundlag – og forstå fredskulturen både som mål, og som et nødvendigt ikkevoldeligt konflikthåndteringsmiddel for at kunne undgå fremtidige krige om magten over klodes knappe ressourcer. Således at vi så sammen kan både udforske og nyde fredens muligheder, efter at vi alle først har vedkendt os vores del af ansvaret herfor. Men det bliver et skønt langt sejt træk at opbygge den nødvendige fredsstruktur, der kan gøre freden bæredygtig på trods af udfordringerne.

Og det gælder lige fra at lade et integreret og integrerende fredsperspektivet udfolde sig, formelt som uformelt, i de institutioner vore børn og unge møder under deres opvækst. Her med folkeskolen som den vigtigste bærer, og derfor med tildelelse af de nødvendige midler til undervisning i hvad fred og menneskerettigheder er, og kan give. Og som forudsætter inddragelse af alle niveauer i samfundet. Især med hensyn til det statslige- og internationale niveau må vi presse på for, at det bliver gennemsyret af en fredskultur, for at freden kan blive kulturbærende og dermed langtidsholdbar. Altså, så forståelsen af fredeligt samarbejde som det grundlæggende, for at vi kan skabe en fælles fremtid sammen, virkeligt kan få fodfæste og gøre krig som udenrigspolitisk middel utænkelig.

Og det kræver selvfølgelig at vi indser at vi må støtte andre lande og folks bestræbelser for det samme, da freden er udelelig, og således bruge og udvikle FN's institutioner, som i sin oprindelse er tænkt som redskaber til opbygning af en globalt udbredt fredskultur til gavn og glæde for os alle. Thi med Grieg: *"Krig er foragt for liv, fred er at skabe"*. Men med militarismens fremvækst, som følge af de mange krige, er krig næsten blevet reglen til at afgøre konflikter, oftest efter "vinderen tager det hele-princippet", hvorved kimen er lagt til at vedligeholde spændingen med fare for en eksplosion i den næste krig. Derfor må man som til-



Grafik: Britta Dueholm

hænger af en verden baseret på en drøm om fredskulturen også tænke på udvikling af en robust fredsstruktur med instrumenter til at afgøre en konflikt med ikkevoldelige midler ud fra det grundlæggende princip om at skabe en alle-vinder-situation, hvor alle parter kan identificere sig med forhandlingsresultatet og se sin interesse i at få del i en fælles fredsgevinst, hvilket netop medvirker til at gøre fredsftalen bæredygtig. Men da konflikter er komplekse kræver det investering i opbygning af den tidligere nævnte fredsstruktur, med fredsforskning i spidsen som en akademisk disciplin med teoretisk forskning og udvikling med testning i praksis. En fredsforskning som – med udgangspunkt i Johan Galtung – tør erklære fred som en positiv og efterstræbelsesværdig værdi.

Og for at udvikle denne uafhængige forskning med klart defineret fredsmål til at få en slagkraftig anvendelsesværdi, så må fredsforskningens mere praktisk operative dele formidles til fredsaktivistmiljøer og nysgerrige fredsmindede mennesker for gensidig inspiration og udvikling af nye metoder. Også for at opnå den nødvendige folkelig tilslutning til en fredskulturel forskningsdagsorden, så den kan overleve under skiftende regeringer. Ja en del ikkevoldsteknikker bygger på befolkningens aktive deltagelse – og også i den meget nødvendige uddannelse heri. Af ovennævnte grunde koster alternative ikkevoldelige konfliktløsningsformer også penge, men kan så til gengæld blive mere effektive i anvendelse og især billigere i drift ved at spare menneskers liv eller krigstraumer ifølge undersøgelser omtalt i bogen "På barrikaderne for Fred" af Majken Jul Sørensen.

Det er bl.a. pga. aktiv deltagelse af civilbefolkningen på begge sider af konflikten gennem disses kontakt og tværgående samarbejde om fredsskabende og bevarende initiativer. Med bidrag til tidlig opmærksomhed på en potentiel konfliktoptrapning og med bidrag til at hindre at den udarter i vold. Og vel at mærke især hvis et nødvendigt antal fredsaktivister er blevet uddannet – såvel til ikkevoldelig kommunikation i forhandlingsituationer og i effektive mødeformer fx sociokratiske. Eller ved fysisk i felten at gå imellem parterne, også evt. i overvældende antal alt efter situationen og tidligt/hurtigt nok, ved fare for udartning i vold. En velkendt juridisk konfliktløsningsinstitution er Den internationale Domstol i Haag. Et forsøg på en international retsorden som senere er blevet udbygget med en internationale straffedomstol. Men så er der jo sket retskrænkelser og voldsudøvelse. Og pointen for fredelig konfliktløsning er jo at få standset en mulig voldsoptrapning inden evt. udbrud. Og her kan også nævnes gammelkendte upartiske voldtgiftinstanser, som parterne er blevet enige om at bruge.

Men brede fredsbevægelser har været svære at opbygge i fredstid, hvor det netop er nødvendigt at opbygge fredsstrukturer. Derfor må man også allerede i fredstid gå via det repræsentative demokrati for at skabe støtte til opbygning af de fredsstrukturer, der kan spille tilbage med folkelig forståelse for at freden skal vindes inden krigen og krigspropagandaen ellers får for let spil, og hvor spontant opståede antikrigsbevægelser så står tomhændede tilbage uforberedt og uden midler i den nu langt sværere os-eller-dem krigssituation at være fredsaktivist i.



## EU ER ET KONTINENT AF EGOISTER

Fredsvagten har fået et par nye vagter. Det er også sørgeligt nødvendigt – nu hvor folkettinget næsten har vedtaget at sende fly og soldater til Syrien. Snart vedtager man også 30 milliarder til nye USA fly! Dette samt danskernes lallende holdning til krigen. Den store tyske avis Die Welt skrev med store bogstaver på forsiden ”EU et kontinent af egoister”. Lidt lyspunkter er der dog. På kort tid samlede flygtningevenner over 25.000 til en demo foran Christiansborg. Den gamle bondeavis Frederiksborg Amtsvis har et læserpanel, hvor 70 procent sagde NEJ til krig. Har du set meningsmålinger om krigen?

Putins indblanding i krigen har måske medført at der kommer gang i fredsforhandlinger. I dette års russiske finansbudget bruges 30 procent til oprustning, rapporterede Samuel Rachlin. Intet lært – Sovjet døde af oprustning, og i øvrigt er USA ved at gå samme vej. Ifølge SIPRI brugte Kina, med 1/6 af verdens befolkning, i 2014 ti procent af verdens udgifter til oprustning. USA bruger 45 procent! Medens jeg skriver kommer denne ”nyhed” fra Konstabelforeningen, at ca. 500 veteraner der lider af postsyndrom og som er på kontanthjælp (arbejdslose), vil miste hjælp.

Peter Henning

## STOP VÅBENSALG OG GENNEMFØR BETYDELIGE MILITÆRE BESPARELSER

USA har bedt Danmark om hjælp til at bekæmpe organisationen Islamisk Stat. Jeg tror ikke, at Danmark bør begive sig ud på flere militære eventyr. I stedet bør vi selv standse al våbeneksport og international handel med militært udstyr.

I november 1931 blev der i Paris afholdt en afrustningskonference med ca. 1100 deltagere fra mange lande: Fagforeninger, fredsforeninger, kvindeforeninger, kirkesamfund, politiske partier og afholdsforeninger. Som repræsentant for de sidste deltog den verdenskendte danske afholdsagitor, redaktør Lars Larsen-Ledet. I sin tale sagde han: ”En alkoholiker gør man ædru ved at tage alkoholen fra ham. Et krigsgalt land pacificerer man ved at stoppe dets tilførsel af våben og ammunition.” Desværre talte Larsen-Ledet for døve øren, og 2. Verdenskrig blev resultat.

Danmark bør gennemføre betydelige militære besparelser. De derved sparede penge kan gøre mere gavn, hvis vi bruger dem til at hjælpe flygtninge, som allerede er her. Og mange flere, der har brug for hjælp til at overleve i deres nærområder. Som gammel militærnægter ser jeg hver krone til militær som givet forkert ud.

Henning Sørensen

” Mig synes, at det er sikkere at bede Gud, at han vil bøye vore Fienders Hierter til Fred og Forlig, end at frembære Bønner om Seyer, som ikke kand erholdes uden Blods Udgydelse, og heller at paatage Sørgeklæder end at triumphere over en saadan Fordeel. At bede om sin Fiendes Undergang er at bede og at bande tillige. ”

Ludvig Holberg i *Moralske Tanker fra 1744*



## FREDSMINISTERIUM TAR TIL BORNHOLM I EN HEL UGE

Af Hasse Schneidermann

Fredsministerium vil i 2016 finde en bedre balance mellem hjerne og hjerte i de fælles aktiviteter omkring Folkemødet. Der bliver bedre plads til samvær og intern dialog, ikke mindst fordi arrangementet starter allerede lørdagen før selve Folkemødet, så der bliver fem dages opvarmning inden – fra den 11. juni til 15. juni. Her kan vi udveksle viden og erfaringer, og om eftermiddagen planlægge fælles aktivitet under selve Folkemødet, der finder sted fra den 16. til 19. juni.

I år har Fredsministerium ikke eget telt på Folkemødepladsen, og skal derfor fokusere på at få fredsbudskabet ud via deltagelse i andre organisationers debattmøder og telte, samt muligheden for Mobile Events og Speakers Corner. Endelig skal vi i samarbejde med landskendte kunstnere lave manifestationer, der formidler vores budskab. Anne Marie Helger, Peter Larsen og Arne Würgler mødes med os til et ”Folke Freds Aktiverings Opildningstræf” i april, og vi udvikler sammen noget ”fredeligt, bevægende og vildt” der kan bruges på Bornholm.

Opholdet over en uge giver os mulighed for tre dages fredshøjskole fra mandag til onsdag, hvor vi kan udveksle viden og erfaring, og planlægge fælles aktivitet under selve Folkemødet. Samt nyde samværet, spise godt, slikke sår og samle kræfter. Som led i opvarmningen planlægger vi workshops med en af forfatterne til den nye bog om international konfliktløsning Jørn Boye Nielsen, og Aldrig Mere Krigs formand Tom Vilmer Paamand, om hhv. alternativer til vold og krig, og om fredsjournalistik og effektiv kommunikation.

Du kan stadig nå at påvirke programmet for dagene på Bornholm, ved at deltage i det næste fællesmøde søndag den 17. april 11:30 i Verdenskulturcentret på Nørre Allé i København. Ugen på Bornholm får base på Store Lærkegård med plads til ca. 40 personer i gå- og cykelafstand fra Allinge. Det er meget billigt at bo der – du kan vælge fra den 11–20. juni eller kun fra den 15–20. juni. Få detaljer og pris via Dorte Barfoed på [dorte@barfoed.org](mailto:dorte@barfoed.org)



## KOM TIL AMKs ÅRSMØDE 29-30. APRIL I ULFBORG

Igen i år holder AMK årsmøde sammen med Tvinds ”Peace Conference” i Ulfborg. Temaet er *Stop Wars Not Refugees*, og oplæggene er på engelsk. **Fredsfestivalen** starter om fredagen med workshops. Lørdag er der Jan Øberg og andre gode oplægsholdere. Arrangementet slutter søndag med at deltagerne kører rundt i busser for at præge årets 1. Maj møde i Århus fredeligt.

Vi håber at AMKs medlemmer får lyst til at deltage i arrangementets mange relevante indslag, samt til film og underholdning. AMK har booket mulig overnatning til jer fredag nat, og et mødelokale fredag aften hvor AMK afholder sit ordinære Årsmøde fra klokken 19. Deltagere til Årsmødet får fri adgang til fredsfestivalen, kaffe, aftensmad og overnatning fredag, samt morgenmad, frokost og kaffe lørdag. Bemærk at Tvind er alkoholfrit område.

Overnatning på stedet fungerer som på et vandrerhjem – husk at tage sovepose eller lignende med. AMK giver desuden op til 300 kroner i tilskud til rejsen mod fremvisning af togbillet (eller bil) for udgiften over de første 100 kroner, beregnet efter billigste bus/tog pris for pågældende rejse. Mødet foregår på Det Nødvendige Seminarium, Skorkærvej 8, 6990 Ulfborg. Tilmelding og indsendelse af forslag til Årsmødets dagsorden senest den 21. april til AMKs Landskontor:

*Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm, via tlf: 97373163, mobil: 20623163 eller via e-mail til: info@aldrigmerekrig.dk.* Husk at anføre hvis du ønsker overnatning samt afhentning på Ulfborg station og retur.

### Ordinært årsmøde for Aldrig Mere Krig den 29. april klokken 19

#### Dagsorden

- Valg af ordstyrer og referent
- Hovedbestyrelsens beretning
- Indkomne forslag
- Forslag til arbejdsplan
- Valg af hovedbestyrelse
- Valg af revisorer og revisorsuppleant
- Fastsættelse af kontingent
- Tid og sted for Årsmødet i 2017
- Eventuelt

### BLIV AKTIV I FORENINGEN

Til hovedbestyrelsen vælges ”et antal suppleanter for 1 år ad gangen”. Suppleanter kan deltage i hovedbestyrelsens møder, så dette er en god mulighed for en mindre bindende vej ind i arbejdet. Hovedbestyrelsen opfordrer nysgerrige til at melde sig på Årsmødet. Det er ikke et krav at blive valgt for at være aktiv!

### Kortere tekster uden navn på, er af ansvarshavende redaktør Tom Vilmer Paamand.

Redaktionen modtager gerne stof fra medlemmer og andre, helst i elektronisk form og udenlandske tekster oversat. Redaktionen gør opmærksom på at henvisninger og artikler i bladet kan have indhold, der ikke nødvendigvis udtrykker redaktionens eller AMKs holdninger.

Redaktion: Poul Pedersen og Tom Vilmer Paamand m.fl.

#### Kontakt Landskontoret:

Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4  
6880 Tarm. Telefon: +45 97373163  
E-mail: info@aldrigmerekrig.dk

Besøg vores websteder:

[www.AldrigMereKrig.dk](http://www.AldrigMereKrig.dk)

[Facebook.com/aldrigmerekrig](https://www.facebook.com/aldrigmerekrig)

#### Regnskabsfører (kasserer):

Poul Pedersen, Fyrresvinget 35  
8600 Silkeborg. Tlf. 8683 6690

[Poul@AldrigMereKrig.dk](mailto:Poul@AldrigMereKrig.dk)

Bank: Arbejdernes Landsbank

Reg. 5396 Konto. 0309139

Giro via posthus: 80237278

Swipp og MobilePay: 42667118

#### Hovedbestyrelse:

Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn Tlf.: 9842 5542

Mobil: 3042 0818. Mail: [arne@aldrigmerekrig.dk](mailto:arne@aldrigmerekrig.dk)

[ArneHansen.net](http://ArneHansen.net)

Hasse Schneidermann, Markmusvej 18, 8410 Rønne

Tlf.: 2333 4460

Mail: [hasse@aldrigmerekrig.dk](mailto:hasse@aldrigmerekrig.dk)

[fredsministerium.dk](http://fredsministerium.dk)

Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm

Tlf.: 9737 3163

Mobil: 2062 31263. Mail: [hermod@aldrigmerekrig.dk](mailto:hermod@aldrigmerekrig.dk)

Poul Pedersen, Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg

Tlf.: 8683 6690

Mobil: 4045 0847. Mail: [mailto:poul@aldrigmerekrig.dk](mailto:mailto:poul@aldrigmerekrig.dk)

[PAXmusik.dk](http://PAXmusik.dk)

Tom Vilmer Paamand, Klemstrupvej 5, 8550 Ryomgård

Tlf.: 5051 0328

Mobil: 5051 0328. Mail: [tom@aldrigmerekrig.dk](mailto:tom@aldrigmerekrig.dk)

[FRED.dk](http://FRED.dk)

#### Suppleanter:

Peder Frode Hansen, Skårupvej 7, 7700 Thisted

Tlf.: 9797 4215

Bo Richardt, Dagmarvej 5, 3060 Espergærde

Tlf. 49 13 18 87

Mail: [bo@aldrigmerekrig.dk](mailto:bo@aldrigmerekrig.dk)

[Fredsvagt.dk](http://Fredsvagt.dk)

#### AMKs Bestyrelse



Arne

Bo

Frode

Hasse

Hermod

Poul

Tom

**Returadresse: Aldrig Mere Krig, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm**

<p><b>Bliv medlem af AMK</b>                  Støt freden – "knæk et gevær med os                  Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere.</p>			
<p>Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke-vold.                  Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.</p>	<p><input type="checkbox"/> Oplysning om Aldrig Mere Krig</p> <p>Inkluderet i medlemskab er bogen Krudt uden Kugler og AMKs emblem</p>	<p><input type="checkbox"/> Enkeltperson    Kr. 225</p> <p><input type="checkbox"/> Par                    Kr. 300</p> <p><input type="checkbox"/> Student mm.        Kr. 150</p> <p><input type="checkbox"/> Pensionist            Kr. 150</p> <p><input type="checkbox"/> Civil værnepligt    Kr. 150</p>	
<p>Navn                  -----</p> <p>Adresse                  -----</p> <p>Tlf.                  -----</p> <p>E-mail                  -----</p> <p>At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.</p> <p>– derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager                  – det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke.</p> <p>Fred er en menneskeret – Krig er en forbrydelse mod menneskeheden</p> <p>Konflikter bør altid løses med fredelige midler</p> <p>Læs principprogram og vedtægter:  <a href="http://AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm">AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm</a>                  Se også <a href="https://www.facebook.com/aldrigmerekrieg">Facebook.com/aldrigmerekrieg</a></p>			